

Çocuklar Ağlamasın

— Ayşe Manav · 09 Aralık 2012

Küçüçüktü elleri,
Minik ışıllı gözleri,
Burnu akıyordu, üşüyordu,
Yarınları olacaktı,
Bir de sevdikleri,
Üşüdü, ürperdi,
Korkuyla titredi,
Başını kaldırdı ürkek,
Toz duman arasında
En kötü vahşeti gördü,
İnsanın;
İnsana olan düşmanlığını gördü,
Nedenini bilmeden
Kaçmalıydı biliyordu,
Ne ailesi yanında
Ne de yanındakiler ailesiydi.
Yıkılan binalar
Toz duman arasında,
Perişan yapayalınızdı.
Artık ne bir park kalmıştı,
Ne de evim diyebileceği bir yer
Kaçmalıydı biliyordu.
Eğer sağ kalırsa,
Yarınları olacaktı,
Bir de sevdikleri.

Kaçmalıydı biliyordu,
Hayatta kalabilmek uğruna,
Yağmur misali yağın bombalar arasında.
Gök kızıl, yer kızıl,
Her yer, her şey kızıl,
Yanan binalar, kaçışan insanlar,
Allah'ım!!!
Karabasan gibi,
Küçük bir zaman diliminde

Her Şey oldu kıpkızıl.
İnanamadı küçük gözleri gördüklerine,
Ellerine uzanmadı yardım eli,
Kaçacak bir yeri kalmadı.
Düřtü omuzları dizlerinin arasına,
Sarıldı minik elleri bacaklarına,
Başını dizlerinin arasına kapatıp
Sımsıkı yumdu gözlerini.
Duymak istemiyordu kulakları,
Görmek istemiyordu gözleri,
Bu vahşetin arasında
Yarınlarını göremiyordu,
Sevdiklerini düşünemiyordu.
Kaçmalıydı biliyordu,
Eğer sağ kalırsa
Yarınları olacaktı,
Bir de sevdikleri.

Ayşe MANAV